

Jézus a hamis prófétákról – az Antikrisztusról beszél

Jézus óv a végső időkről szóló beszédében az Antikrisztus személyvesztő ténykedésétől, aki az embereket, sőt sok kiválasztottat is úgy akar megtéveszteni, hogy azt higgyék, hogy ő a Messiás.

„Akkor, ha valaki azt mondja: nézzétek, itt a Krisztus, vagy amott! - ne higgyétek. Támadnak ugyanis hamis krisztusok és hamis próféták, és nagy jeleket és csodákat művelnek, hogy tévedésbe ejtsék a választottakat is, ha lehetséges volna. Látjátok, előre megmondtam nektek. Ezért, ha azt mondják: kint van a pusztában – ne menjete ki; benn van a szobában - ne higgyétek.” (Mt 24,23-26)

(Megjegyzés a 23-26. vershez:) Pál is azt mondja róla: *„Jöttét a sátán közreműködésével mindenféle feltűnő tett, személyvesztő jel és hamis csoda kíséri...” (2Tessz 2,9-10)*

Az Antikrisztus egy rendkívüli jelenség lesz, hihetetlen karizmával és képességekkel. Az embereket teljesen lenyűgözi, még a Szentlélek erejével felvértezett hívőket is, akik nem veszik fel a 666-os számot.

Az Asszony azon gyermekei, akik (még) megtartják a parancsolatokat, és tanúságot tesznek Jézus mellett (Jel 12,17), ők a Mária által vezetett kis nyáj.

El kell gondolkozni azon, mikor lép színre az Antikrisztus.

Abban az időben, amikor a világban káosz uralkodik, és az emberiség a háborúk, forradalmak, természeti katasztrófák, és éhínség következtében reménytelenül demoralizálódik. Alig sejti majd valaki, hogy a háborúkat és a forradalmakat megtervezték és tervszerint végrehajtották, kirobbantották, hogy ezt a káoszt tudatosan okozzák, amely a „vadállatnak” és hamis prófétájának lehetővé teszi, hogy a viláგuralmat megszerezze minden nemzet fölött.

Csak akkor lép színre ez a karizmatikus alak mint nagy világtanító, a béke hercege és a problémamegoldó. A sátán erejével karizmája úgy megerősödik, hogy hamis jeleket és csodákat fog művelni, ahogy a Szentírás mondja.

Így sikerülni fog neki sok embert és néhány kiválasztottat tévútra vezetni, s önmagát, mint Messiást elismertetni.

De mit is ír Pál apostol: *„Az Úr Jézus elsöpör szája leheletével és megsemmisít jövetelének tündöklésével.”* (2Tessz 2,8)

A harmadik fatimai titok

Amikor 1917-ben a szent Szűz (Mária) megjelent a három pásztorgyereknek, Luciának, Jacintának és Franciscónak, három titkot bízott rájuk. Két titkot hamarosan nyilvánosságra hoztak. A harmadik titkot a hivatalban lévő pápának 1960-ban kell kihirdetni, ez volt a Szűzanya kívánsága. Az akkori pápa, XXIII. János, miután elolvasta a titkot, úgy döntött, hogy nem hozza nyilvánosságra. Ugyanígy cselekedtek utódai is, VI. Pál pápa, és I. János Pál pápa is. Csak 2000-ben II. János Pál pápa hozta nyilvánosságra a harmadik fatimai titkot.

A fatimai jelenéseknél a szent Szűz megjövendölte a két látóknak, Franciscónak és Jacintának, hogy hamarosan meg fognak halni, és a mennybe jutnak. Francisco 1919-ben halt meg, Jacinta 1920-ban, tehát 2-3 évvel a jelenések után.

Luciának tovább kellett a földön maradnia. „Jézus azt akarja, hogy azzal szolgálj, hogy engem jobban megismerjenek és megszeressenek” – mondta Mária 1917. június 13-án. Lucia nővér, aki kolostorba vonult, 98 éves korában, 2005. február 13-án halt meg – a fatimai jelenés napján – 17 óra 25 perckor. II. János Pál pápa néhány hét múlva követte őt a másvilágra.

Lucia nővér leírta a vízióját a harmadik titokról, ami így szól:

„Egy igen nagy fényességben, ami Isten, láttunk »valami olyasmit, mintha tükör előtt vonultak volna emberek«, láttunk egy fehérbe öltözött püspököt, »akiről úgy gondoltuk, ő a Szentatya«. Sok más püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő ment föl egy meredek hegyre, melynek csúcsán nagy kereszt állt fatörzsekből, mint ha hántolatlan paratölgy lett volna; a Szentatya, mielőtt odaért, egy félig lerombolt, félig dűledező városon ment keresztül botladozó léptekkel, fájdalommal és aggodalommal telve imádkozott az út mentén heverő holtak lelkéért; fölérve a hegy tetejére, térdre bo-

rult a nagy kereszt lábánál, és egy csoport katona lőfegyverekkel és nyíllal tüzelve rá, megölte őt.

Ugyanígy haltak meg egymás után csoportokban a püspökök, papok, szerzetesek és szerzetesnők, különféle világi emberek, különböző társadalmi osztályokból és állásokból való férfiak és nők. A kereszt két szára alatt két angyal állt, mindegyiknél kristály öntözőkanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk vérért, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.

A két, már korábban elmondott rész után, Miasszonyunk bal oldalán, egy kicsit magasabban láttunk egy angyalt, bal kezében lángpallossal; szikrázva lángokat bocsátott ki magából, mintha föl akarná gyújtani a világot; de a lángok kialudtak, amikor találkoztak a Miasszonyunk felénk nyújtott jobbjaiból áradó sugárzással. Az Angyal jobb kezével a Földre mutatva hangos szóval mondta: »Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat! «”

A harmadik titok mondanivalójáról a legjobb kommentárt a Szűzanya adta, amikor még nem került nyilvánosságra:

1995. március 11-én Don Stefano Gobbi Fatimába látogatott, hogy Portugália papjaival és a hívőkkel imacenákulumot tartson. Ott kapta Mária üzenetét:

„Ma ugyanazon a helyen ki akarom nyilvánítani az én titkomat. Az én titkom az Egyházra vonatkozik. Az egyházban tetőfokára lép a hittagadás, amely az egész világon el fog terjedni, a szakadás be fog teljesedni, az evangéliumtól és az igaz hittől való általános eltávolodás által.

Az Egyházba be fogja fészkelni magát a »gonosz ember«, aki szembeszegül Krisztussal, és aki beviszi az Egyházba a pusztítás gyalázatát, megadva így a szörnyű szentségtörés beteljesedését, (a napi miseáldozat megszüntetését), amiről Dániel próféta beszélt (Mt 24,15).” (MPM 1014. old.)

Közel van a lelkek szétválasztása

A következő, nem túl távoli években a lelkek szétválasztása vár ránk. Az utolsó harc fejezetben már kitértünk erre. Ennek ellenére még néhány szót mondanék róla.

Már említettük, hogy a szakadás a katolikus Egyházon belül már létezik. Azonban még nem mindenki tudja, mert még nem került nyilvánosságra.

Ma még nem kell a katolikusoknak egy bizonyos irány mellett dönteni, de hamarosan ez fog következni. Az utóbbi években sok fogalmat jelszóvá alakítottak, és negatív tartalommal töltöttek meg, hogy elértéktelenítsék, és mindenki előtt elítélhessék.

Ilyen értelemben ma a „konzervatív” fogalommal is visszaélnék. A konzervatív kifejezést a római-katolikus hittel és Egyházzal kapcsolatban bizonyos oldalról ismételten, mint elavult, kisszerű, merev, a haladással ellenkező gondolkodású jelzőkkel látják el. Pedig a konzervatív azt jelenti, hogy konzerválni, valamit eltarthatóvá tenni, hogy ne romoljon meg, ne legyen rossz. A római-katolikus hittel és Egyházzal kapcsolatban a konzervatív azt jelenti, hogy kitartani az igaz tanítás, az igaz hit mellett, és nem engedni a meghamisítást.

A konzervatív ellentétei a **liberális** és a **progresszív** fogalmak.

A liberális azt jelenti, hogy szabadságpárti, szabadelvű. A liberalizmus egy gondolkozási irány, amely az egyént igyekszik kiszabadítani a vallási (politika és gazdasági) kapcsolatokból. Ennek a beállítottságnak az a tendenciája, hogy minél jobban eltávolodni a pápától, Rómától és a tanító hivataltól, a római Egyháztól, Krisztus misztikus testétől, amely, mint alapítója mondta „*az út, az igazság és az élet.*”

A progresszív úgy véli, fokenként haladva, fejlődve, haladóvá lenni, természetesen Róma, a pápa és a tanítóhivatal nélkül, mivel

ezek merevek, megcsontosodottak és maradi, túlhaladott gondolkodásmódot és cselekvést képviselnek.

Egyszerűbben kifejezve, mindkét csoportnak el kell dönteni, milyen gondolkodásmódhoz akarnak tartozni a római-katolikus Egyházzal szemben.

Innen nézve kell értelmezni Jézus hasonlatát: „*Mindazt tehát, aki megvall engem az emberek előtt (megjegyzés: és misztikus testemet, az Egyházat), én is megvallom mennyei Atyám előtt. De aki megtagad engem az emberek előtt (és megtagadja az Egyházamat), azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.*” (Mt 10,32-33)

Nemsokára olyan helyzet áll elő, hogy liberális papok, püspökök és kardinálisok állnak a konzervatívokkal szemben, és liberális katolikusok a konzervatív katolikusokkal szemben.

Végül a legtöbb katolikus követni fogja a hamis ökumenizmust, és csatlakozik a hamis Krisztushoz és a hamis Egyházhoz. A római-katolikus Egyházhoz Szűz Mária maradék utódai maradnak hűek, akik megtartják Isten parancsait, és tanúságot tesznek Jézus mellett. Ez lesz a kis nyáj, amely kapcsolatban marad a pápával, és a vele kapcsolatban levő papokkal, püspökökkel és kardinálisokkal, ahogy ezt az Istenanya majdnem minden jelenésében kéri.

Aki figyeli az Egyház állapotát, egészen világosan látja, hogy a lelki szétválás már régen megkezdődött.

Szent az Egyház?

Fel kell tenni ezt a kérdést, annál is inkább, mert csúcspontjára érkezett az a helyzet, amikor a vadállat tíz szarvának hatalmával, ami a média hatalmát és erejét fejezi ki (amit felügyelete alatt kézben tart), az Egyház és a kereszténység ellen dolgozik és gyalázkodásokat és tévtanokat terjeszt.

Olyan időben élünk, amelyet a Szentírás jövendölt: „*Nagyzoló és káromló szája volt, és hatalmat kapott, hogy negyvenkét hónapig jártassa.*” (Jel 13,5)

Egyetlenegy alkalmat sem hagynak ki, hogy ne keressék nagyítóval az Egyház 2000 év alatti történelmében a visszás helyzeteket, amit az Egyház nevében néhány félrevezetett tag okozott, s ezeket aztán gyakran még meg is hamisítják. Ma Voltaire egyházellenes taktikáját alkalmazzák és tökéletesítik, aki a „*Ecrasez l'infame*”, „*Taposd el a gyalázatot*” (katolikus Egyházat) jelmondatot kitalálta, és a hasonló gondolkozásúakat folyamatosan felszólította: „*Rágalmazzatok, mindig horogra akad valami.*”

Most nem akarok az Egyház és a kereszténység rágalmazásának témájára kitérni. Csak egy példa arra, mennyire meghamisítják és elferdítik a történelmi eseményeket, hogy keresztényellenes hangulatot teremtsenek.

Fogadni lehetne, hogy majdnem minden társaságban, ha hitkérdések kerülnek szóba, megemlítik a keresztes hadjáratokat, mint az Egyház embertelenségét és hatalmi törekvését. A keresztes hadjáratokat és valódi okait elferdítik, és a történelemben járatlan kortársnak a kereszténység véres tetteként adják elő. A keresztyének keresztes hadjárata csak válasz volt az iszlám agresszív terjeszkedésére.

Szent az Egyház? – hangzott a kérdés. Az Egyház, mint Krisztus misztikus teste, szent, a fejében, lelkében, törvényében, tanítá-

sában, és sok tagjában, a szentekben. Paul de Lagarde egyszer azt mondta: „Az egyháztörténet nagymértékben a hulladék története. De az Egyház tényleges története a szentek története.”

Igen, mint az igazi hívők közössége az Egyház legszentebb fejétől szent. A szentség, amely a fejből folyik alá, és sok tagjában áramlik, soha nem apad ki. De tagjai nem mind szentek, mert az ember ember marad, még ha katolikus is.

Mindenkinek számot kell adni Isten trónja előtt élete végén, legyen laikus, pap, püspök, kardinális vagy pápa.

A pápaság sötét oldalait egyáltalán nem szabad elhallgatni. „Péter széke” római nemesi családok vitatárgya volt régen. Napirinden voltak a nepotizmus, simónia (egyházi hivatal megvásárlása) és az erkölcstelenség. Az olyan emberek, mint Tetzl, a búcsúcédulák prédikátora, aki ezt az üzérkedést Luther idejében üzte, ugyancsak az Egyház tagjai voltak. De ők nem az Egyház voltak, ha azt mint Krisztus testét szemléljük.

Az Egyház tagjaiban gyakran minden más, csak nem szent. És mégis ő az „una sancta”, az egy szent Egyház, Isten földi országa. Jézus nem alapított más egyházat, csak a kősziklára, Péterre és utódaira, a pápákra, és a püspöki hivatal apostolaira épített egyházat.

Amikor a reformátort, Luther Márton nagy erkölcs-csőszenek mondják, mert többek közt kipellengérezte Tetzl ténykedését, azt elfelejtik, hogy bűnrészes lett azoknak az áldozatoknak a vére ontásában, akik a reformációban, a parasztháborúkban és a 31 éves háborúban életüket veszítették. Luther Mártonról feljegyezték, hogy kérte Istent, ne adjon neki víziókat, neki elég az Írás. A reformátornak ez a kijelentése sokat elmond jelleméről bibliaértelmezése vonatkozásában is.

Eleve elutasítja az Istentől kapott víziókat, azaz a Szentlélek általi segítséget és felismerést, mivel egyedül az ő szelleme által úgy akarja értelmezni a Bibliát, ahogy ő helyesnek tartja. Elképzelhe-

tetlen Istennel szemben nagyobb beképzeltség. Állítólagos tudásának eredménye az egyházszakadás.

Az Ószövetség és az Egyház 2000 éves története azt mutatja, hogy maga Isten választja ki az embereket, hogy üzeneteket és víziókat adjon népe és az Egyház javára. A nagy ószövetségi prófétákat maga Isten választotta ki. Nem történt ez másképp Saullal sem, aki a népek apostola lett (Pál apostol) egy Istentől kapott vízió következtében. Így volt ez Benedekkel, Ágostonnal és az egyháztörténet sok más szentjével is.

Természetesen Isten ismeri népének és Egyházának állapotát a történelem minden időszakában. Így volt ez a 13. században is, amikor az Egyház nagy válságba került, és a püspökök is nagy pompában éltek.

Assisiben, egy kis templomban (San Damiano) időzött a fiatal Francesco Bernardone, amikor a keresztről hallott egy hangot azaz az üzenettel: „Menj, és építsd fel egyházamat, mely, mint látod, romokban hever!” Jézus nem azt mondta a későbbi szentnek, az Egyház legnagyobb szentjének, hogy renováld meg Egyházam tanait, ahogy Luther vélte 300 évvel később, hogy ezt kell tennie.

Az egyház fogalma már régen szétfoslott, különösen Németországban. Ma magától értetődően katolikus és evangélikus egyházról beszélnek, mintha egyenrangúak, egyenjogúak lennének. Így félrelökik az Evangélium szavait, amelyek egészen világosan kimondják, hogy mit ért Jézus az általa alapított Egyház alatt (Mt 16,17-19). Jézus Egyházát a kősziklára, Péterre alapította, és az őt követő pápákra. Az egyházellenzők érvei, hogy ez a kijelentés húsvét utáni, vagy csak egyedül Péterre vonatkozik, a könyvben erről már bővebben beszéltünk, ezért közelebbről nem térünk ki rá.

Az „Entschiedener Glaube – befreiende Wahrheit” („Határozott hit – felszabadító igazság”; Stella Maris Verlag) című könyvben Dr. Peter Christofh Düren beszélgetést folytat a katolikusról és az Egyházzal a kitűnő teológussal és dogmatikussal, a nemrég el-

hunyt Scheffczyk kardinálissal. Lássunk egy kivonatot az Egyház és az ökumenizmus témáról (212-215. old.):

Dr. Düren: A pápa írt a német kardinálisoknak: A „Dominus Jesus” nyilatkozat a hívőknek fontos krisztológiai és ekléziológiai igazságot idézett az emlékezetébe, amelyek feladhatatlanok a katolikus tudat számára. Bízom abban, hogy ön e nyilatkozat alapján támogatja az ökumenikus párbeszédet, és feladatának megfelelően vezeti. A Dominus Jesus-ban az áll:

„Azok az egyházi közösségek... melyek nem őrizték meg az érvényes püspökséget és az Eucharisztia misztériumának eredeti és teljes valóságát, nem egyházak.” (17. sz.)

Ez a magyarázata annak, hogy az ún. **evangélikus egyház** a katolikus tanítás szerint ekléziológiai értelemben nem egyház, mert az evangélikus püspök nem érvényesen felszentelt püspök, és nincs benne az apostoli szukcessziós láncban. Az evangélikus úrvacsora nem érvényes **szentmiseáldozat**, amelyben Jézus Krisztus kenyér és bor színében valóban szentségileg jelen van. Milyen következtetések adódnak katolikus nézőpontból az evangélikus egyház számára az ökumenizmus kérdésében?

Scheffczyk kardinális: A „Dominus Jesus” nyilatkozat sajnos német területen (ahogy a római dokumentumokkal szokás) nem talált megfelelő visszhangra. Ugyanilyen sorsra jutott a pápának a német kardinálisokhoz írt levele is, amelyet becsmérítő ítélettel illettek üzemi balesetnek minősítve azt. Majd a szokásos helyesbítés következett, amely végül az előzetesen kialakított véleményt változatlanul hagyta. Mindkét dokumentumnál közös, hogy az evangélikus közösségnek nemhogy „egyház” címet, de még „testvéregyház” nevet sem ad, mert a katolikus hit „egyház” alatt csak a Krisztus által alapított Egyházat érti. (Ezzel szemben a német katolikus püspöki dokumentumokban a többes számú „egyházak” kifejezés már régen használatos.)

Az ökumenizmus kérdései között felvetődik az az értelmezésbeli különbség is az apostoli utódlás kérdésében, amit a II. Vatikáni Zsinat „defectus ordinis”-nek („felszentelés szentségének a hiánya”) nevez.

Ez a hiány egy, a zsinat ma is érvényes, kikerülhetetlen megállapításához vezet, miszerint: „A tőlünk különvált egyházi közösségeknek nincsen meg velünk a keresztségből folyó teljes egységünk. Hitünk szerint nem őrizték meg sértetlenül – főleg az egyházi rend szentségének híján – az eucharisztia misztériumának teljes gazdagságát. Az úrvacsorában mégis Urunk haláláról és föltámasztásáról emlékeznek.” (Unitás redintegráció 22) De ez nem a szentmiseáldozat misztériuma.

Őszintén szólva meg kell mondani, hogy jelenleg ennek a fontos különbségnek a megszüntetésére nincs kilátás.

Fennáll a veszély, hogy ez a különbség via facti (a tények alapján) az igazságot figyelmen kívül hagyó gyakorlattá válik.